

Європа – остання перешкода на шляху коаліції автократів

Ми знали, що Європа несумісна з російським диктатором та режимом китайської комуністичної партії. Трамп нещодавно приєднався до «неліберального табору своїх опонентів», обеззброївши знамениті американські противаги, які довгий час вважалися критеріями демократії.

Виявляється, що всі троє тепер оголосили війну Європі: один намагається підкорити сусіда, який хоче приєднатися до неї; інший послаблює її економіку, завалюючи її дешевими товарами; останній ображає її і принижує як конкурента, якого треба усунути.

Чому ж ця коаліція автократів так ненавидить Європу?

Ймовірно, тому що Європа відстоює право, мирне співробітництво між народами, а не грубу силу.

Але також тому, що вона втілює моральну силу, яка бере свій початок у Декларації прав людини 1789 року, у Загальній декларації прав людини 1948 року в рамках ООН та в Європейській конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, з її наднаціональним Судом, який не терпить жодного порушення проголошених прав, настільки, що його критикують за широке тлумачення цих прав.

Можливо, також тому, що, спираючись на культуру та досвід, які налічують більше тисячі років, вона обрала шлях миру між своїми країнами-членами, переговорів та діалогу між націями, що дозволило їй побудувати другу економіку світу та стати орієнтиром і приваблюючою силою в сучасному світі.

Незважаючи на те, що говорять автократи та інші диктатори, оточені свитою зацікавлених прихильників, Європа зірвала російське вторгнення в Україну, якій вона допомогла більше, ніж будь-хто інший. Вона запобігла переговорам за її спиною, які могли бути не вигідними для України, і не дозволила Трампу захопити Гренландію, автономну територію держави-члена Європейського Союзу.

Отже, могутність Європи є набагато реальнішою, ніж вважають її власні громадяни. Звичайно, вона не є державою чи імперією, і не діє як така, але вона розвиває унікальну силу впливу та є прикладом для наслідування. Вона є економічною силою, яка заважає.

Чи потрібно наголошувати на тому, що Європа – це стабільність, незмінність у часі на тлі необдуманих рішень диктаторів?

Її методи не є жорсткими чи непередбачуваними, не базуються на несподіванках чи зраді, а навпаки.

Європа – це договори. Це права людини, центральний елемент будь-якої соціальної організації, це процвітаюча економіка, солідарне суспільство.

У той час як демократії стали меншістю у світі, а великі держави-континенти вважають, що можуть ним керувати, Європа, незважаючи на свої географічні розміри, конкурує з найбільшими імперіями і вже витіснила імперію росії, і не прийме ані оновленого комунізму Китаю, ані ролі васала свого колишнього союзника.

Безумовно, їй потрібно зміцнити свою військову потужність, щоб її дипломатія була сильнішою та більш переконливою, але вона ніколи не обере крайнощі, силу чи вульгарність, щоб нав'язати свою волю партнерам.

Вона волітиме скористатися своїм впливом і відмовитися від мирної демонстрації сили, яку вона застосовувала на континенті, що довгий час переживав конфлікти, оскільки вона уособлює здоровий глузд, який повинен переважати над пристрастями.

Дехто вважає це наївним та неефективним, проте це є гідністю європейців. Едмунд Гуссерль у 1937 році написав: «Європу треба творити хоча би заради світу». Чому ж його не почули раніше?

Коаліція автократів може оголошувати гібридну, вербальну чи торговельну війну сучасній Європі, але вона залишається останньою перешкодою на шляху їхніх експансіоністських чи ревізійоністських прагнень, які вони вважають вищими. Але історія неодмінно їх засудить.